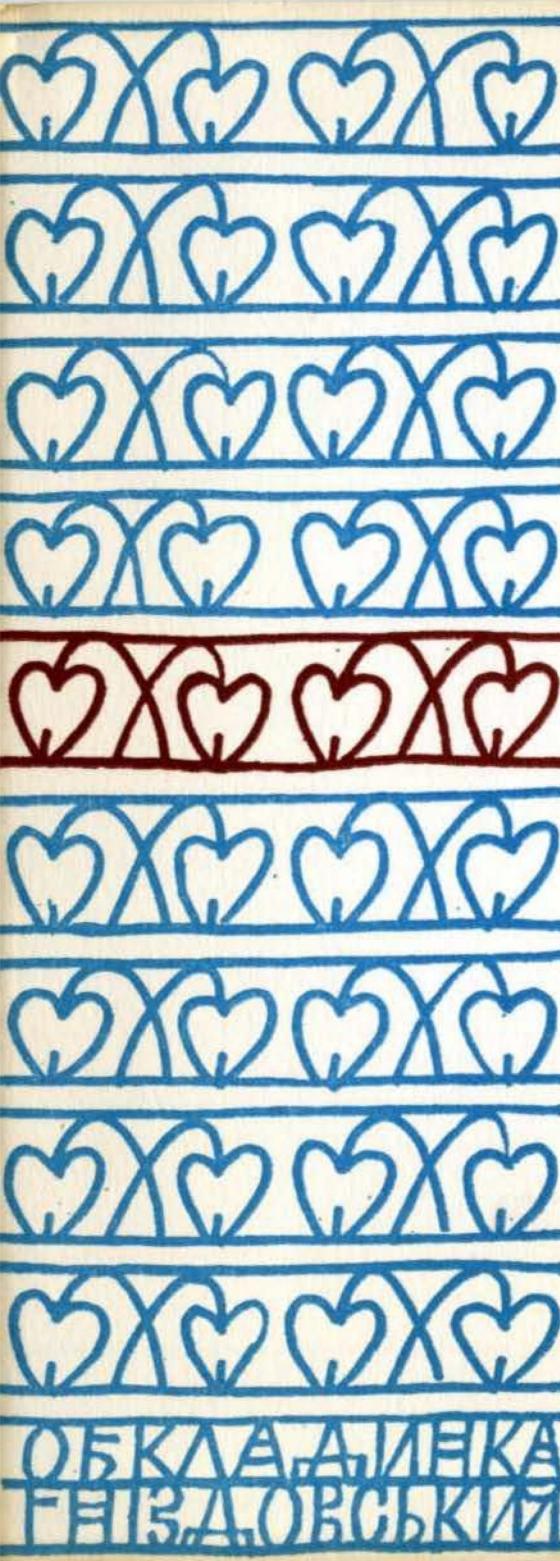

ДЗВЕНИСЛАВА

ОБКЛАДНИКА
ГЕНДОВСЬКИЙ

ДЗВЕНИСЛАВА

ДЗВЕНИСЛАВА

ВІНОК СОНЕТІВ

Написав Богдан Кравців

1962

I

У день весни, під образом Марії,
Травневої неділі — на світанні,
Дзвінка й рожева, наче промінь ранній,
Лелітна і тремка, мов приторк мрії,

У городі левів і чародіїв,
Прославленім відлунням збройним брані.
На миру й воєн перемінній грані,
Напередодні злой веремії —

Родилась Ти під співи солов'їні,
У пахощах конвалії і бозу.
В роздзвіння й розцвіт весняної слави —

Марію у радіснім молінні
Тебе охрестивши на славу Божу.
Дано Тобі імення Дзвенислави.

ІІ

Дано Тобі імення Дзвенислави
І приоздоблено ім'ям Лелітки,
В якому перел блиск і барви квітки
І неба синього плеса й заплави.

І променем тремтливим золотавим,
Життя клубочком крихітним, тендітним
На пеленах осоння перемітних,
Що добрі руки долі їх зіткали,

Леліла Ти під щасним зором мами,
Під спів її невгавний колисковий,
Надхненням ніжності і туги славен.

І дні Твої леліяло піснями,
Любистку зіллям й чарами любови
Вітчизни сонце щедре і ласкаве.

III

Вітчизни сонце щедре і ласкаве
Тебе ростило, пестило й Ти квітла
Дзвіночком синім радісна і світла
В довкіллі радім козельців яскравих

На буйних луках Свіржових заплавин,
То щасним леготом і сміху й світла
Котилася незаймана й лелітна
По грядах рясту на хвилясті трави.

Зморившись від вечірніх пташок трелів,
Ти засинала на колінах в нені,
Під образом Пречистої Марії,

Щоб ранком знов спинатися на релі,
Котитися по Виспі всій зеленій
Роздзвінням сміху, радості і мрії.

IV

Роздзвінням сміху, радости і мрії
Була Батькам Ти — Родові усьому
У ріднім світі щасному отому,
Що мир його окрилювали вій

Очей ласкавих Діда, що святії
Бабуні руки — володарки Дому,
Його тулили тепло й неутомно
І зогрівали в молитовний млій.

Та вдарив грім, знялася хуртовинна
Із миру тихих молитов і дзвонів,
З любові світу вірного й надії

Вітчизни сонце, серце материне,
Тривожне, невспівуще й невгамовне
Під зорі провело Тебе чужий.

V

Під зорі провело Тебе чужії
За батьком, як в далінь пішов чужинну,
Понісши слова рідного жарину,
Невтримне серце мами — з вогневії,

Що пойняла оселі наші і надії
І з гнізд розбитих в люту хуртовину
Повергла всіх в утечу безупинну
Під хмародерні кам'яні озії.

Слізьми Твоїми, що на віях висли,
Значились колії доріг Надсяння
І стерні піль росилися й отави . . .

Блистили ними хвилі Сяну й Висли,
Як Ти злинала із тепліні й сяння
У світ холодних гордощів і слави.

VI

У світ холодних гордощів і слави
Камінням гострим слалися дороги
В ті грізні дні воєнної тривоги,
Як ранки ї зорі сходили криваві,

Як із пишноти ї величі в неславі
Чужі храми валилися ї чертоги,
Як втікачам кривавилися ноги
В долинах Висли, Вагу і Велтави.

Та завжди сміх Твій з рідного розмаю
Дзвонив крізь сльози леготом крилатим
І в Krakovі ї по бруках Братислави.

I над плесами синього Дунаю
Барвінком українським розцвіла Ти,
Дівчатком синьозорим і русявим.

VII

Дівчатком синьозорим і русявим
В роки скитання хмурі й сумовиті,
У підальпійськім зупинившись світі,
Вела Ти з братом Гордієм забави

І злиднів й болю, що мало не збавив
Весни Твоєї, зазнавала в дні ті,
Щоб потім знов ясніти і дзвеніти
Уродою Лелітки-Дзвенислави.

Щоб знов цвісти і знову рятуватись
З-під пекла бомб, з пожеж-руїн Берліну,
Іконою хоронена Марії.

І далі в світ безкрайй мандрувати —
В бездомному тіканні, без упину —
Крізь бурі воєн, зими-сніговії.

VIII

Крізь бурі воєн, зими-сніговії
У Франкенвальдських горах неосяйних
Спинилась Ти в добу трудну розтайну
Із матір'ю і братом — в безнадії,

Без батька знов, — поки війни борвії
Не прогули, і в горстку одностайну
Не звів нас разом роджений над Майном
Пестун наш Юрій — брат Твій і Гордіїв.

То звідти вже на хвилі океанні,
З руки Твоєї злинувши ізнову,
Нам путь проклада красна ворожіля.

І нині Ти у хаті довгожданій,
В троянднім місті Братньої Любови —
І квітне травень вже Тобі тройзіллям.

IX

І квітне травень вже Тобі тройзіллям —
Васильками, барвінком і любистком —
І в сподівання любого намисто,
У мрій майбутніх золоте очілля,

Мов у корону вербну сімсот-гілля.
Ряснотну, наче сонце променисту,
Тебе вдягає повагом вроочисто
Прамати Роду Твого із Поділля.

Тобі — в вінку розмайному, щасливій —
Вона готує придане багате,
Знанням і добрим досвідом зряджає —

І вже, пойнятий вод живих розливом,
Дорідний зіллям чарівним хрецатим.
Рясніє червень вроди урожаєм.

X

Рясніє червень вроди урожаєм,
Роздзвонює стодзвонно над Тобою,
Даруючи буяння ряснотою
І повнотою радости і раю.

І кличе, вабить в далечінь безкраю,
Що квітла ранньою Тобі весною,
Проміння золотом, срібною рясою —
Багатством щасним батьківського краю.

В полоні червня дні Твої і ночі,
І серця Твого прочуття лелітне.
Як леготу досвітнього вітання.

ГоряТЬ, іскряться цвітом яскрів очі
І все навколо зоряніє, квітне
Весілля Твого радісним чеканням.

XI

Весілля Твого радісним чеканням
Окрилені слова Твої і кроки . . .
Ні пристрітом, ні повергом уроків,
Всім промислом меткого чаування

Не зупинити їхнього витання
Над миром мрій Твоїх. Весь світ широкий,
Розлоги обріїв і рік розтоки
Твоїм радіють щасним сподіванням.

Про це пташки співають, невгомонні
Воркочутъ голуби в кущах жасмину,
В садках розквітлих всього новосілля.

Про це вістують, б'ють у передзвони
Пісні дівочі, ткані без упину
Із чару слова, з горстки євшан-зілля.

XII

Із чару слова, з горстки євшан-зілля,
Із крихти запашної зелень-рути,
Що збереглися скарбом призабутим
Крізь дні тривоги, злоби й божевілля

В клунках вигнанців з рідного привілля,
Де цвіти пахнуть п'яно, де надхнуті
І туюю й коханням людські путі,
Де хліб запікся щирим сонцем й сіллю,

Сьогодні вичаровую рядки ці,
Мелодії пісень і гомін дзвонів,
Що ними серце сповнене до краю,

І їх сонетами зорянолицій,
Моїй єдиній, Богом даній доні
Я в батьківський весільний дар сплітаю.

XIII

Я в батьківський весільний дар сплітаю
Із побажанням щонайглибшим, щирим
Живі послання прадідної віри,
Благословення Роду, що безкрай,

Бабунь Твоїх: тієї, що не знаєш —
Олени, що в засланні на Сибірі
Самотньо згасла, й Ольги, що в офірі
За внуків і дітей своїх згоряє.

I хресний знак освяченъ з-за могили
Дідів Твоїх Степана і Миколи,
Переданий з небесного сияння,

Єднаю з ними, щоб замкнути цілим.
Окресленим, чітким священним колом
Вінок сонетів в день Твого вінчання.

XIV

Вінок сонетів в день Твого вінчання
Завершую ще прозеленню тільки
Тремтливої барвінкової гілки
Змережаною в спогаду буяння

Про дні далекі, як з самого рання
Кружляли села рідні і присілки
Відлунням великомої гагілки,
Розспіваним веснянковим вітанням.

В гагілці тій вели дівчата миром
Про хлопця, що сподобався, про вроду,
Зеліяну в любистку і в шальвії.

І нині він з'явився — Любомиром,
Тебе на міст калиновий виводить
У день весни, під образом Марії.

XV

У день весни, під образом Марії
Дано Тобі імення Дзвенислави,
Вітчизни сонце щедре і ласкаве
Роздзвінням сміху, радости і мрій

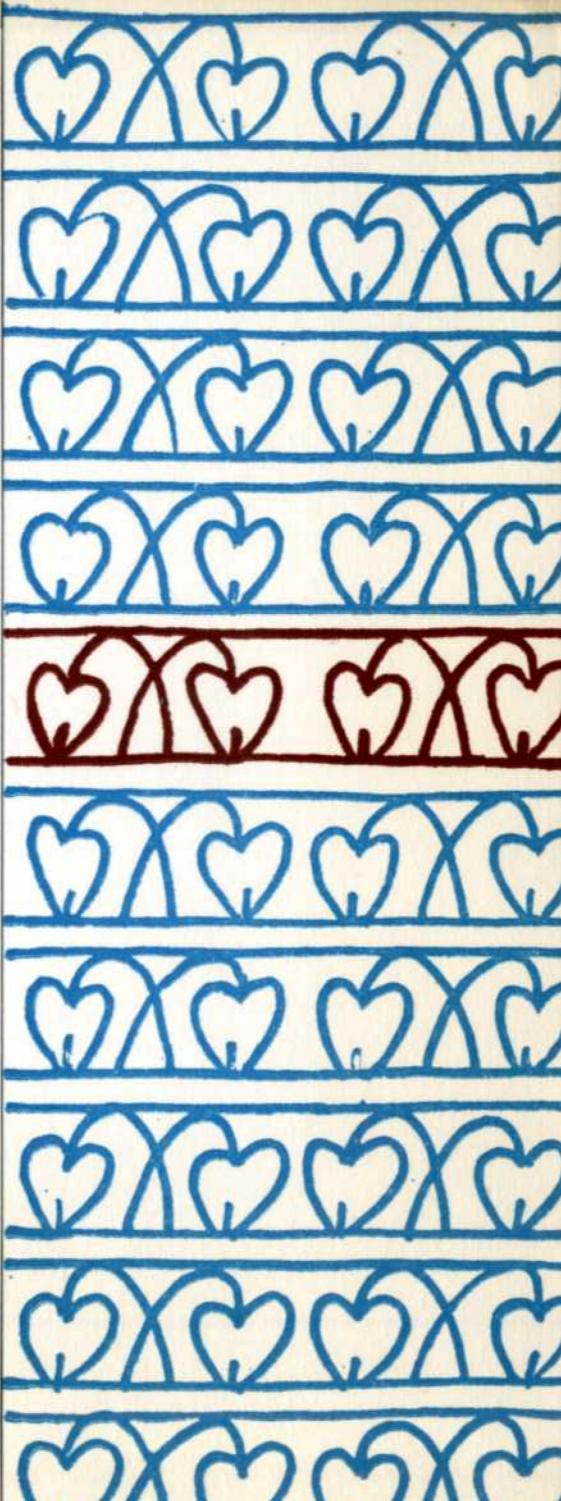
Під зорі провело Тебе чужій,
У світ холодний гордощів і слави,
Дівчатком синьозорим і русявим —
Крізь бурі воєн, зими-сніговій.

І квітне травень вже Тобі тройзіллям.
Рясніє червень вроди урожаєм.
Весілля Твого радісним чеканням.

І з чару слова, з горстки євшан-зілля
Я в дар весільний батьківський сплітаю
Вінок сонетів в день Твого вінчання.

**ОБКЛАДИНКА І МИСТЕЦЬКЕ ОФОРМЛЕННЯ МИСТЦЯ
ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО**

**ДРУКОВАНО 300 ПРИМІРНИКІВ
у ДРУКАРНІ „СВОБОДИ” — ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ.**

ВІНОК СОЕЄТ ВЪ ЕАГИСАВ
БОГДАН КРАВЦІВ РБ. 1962